

Testament de Carnestoltes XII — Carnaval 1993

Estimats fills... de puta!

En aquesta trista hora
que ens reuneix als presents
és el meu deure i tortura
exposar-vos, condolents,

la darrera voluntat
del Senyor, de cos present,
abans no cremi el cadàver
i l'aire es torni pudent.

Sense ànim de moralista,
deixeu-me dir-vos tres mots
en aquest meu trist despatx
si reprimiu els sanglots.

Espero que estareu morts
pels excessos terrenals
que haureu comès aquests dies
de les festes carnivals

perquè, si no, no seríeu
súbdits de l'Emperador
que proclama els bons plaers
per fer-vos un món millor.

Però ja us veig en els rostres,
no sé quin més demacrat,
que heu estat fidels al regne,
que heu cardat més que resat

i que heu complert dignament;
i, per no fer-me pesat,
us llegiré el testament
que us deixa Sa Majestat.

Tarragona, a 23 de febrer de 1993
«Jo, Carnestoltes Dotzè,
a punt d'anar a l'altre barri,
intentaré fer un llegat,
encara que ja desbarri.

Moro fart i satisfet
per tanta gresca i disbauxa,
veient que encara hi ha gent
de poc seny i molta rauxa.

Que heu gaudit, és evident:
esteu tots intoxicats.
Sexe, droga i rock and roll
us han deixat ben cardats.

Tu, Carrasco, ja ho has dit,
ho tens tot la mar de clar:
tot el qui estigui fet pols
se'n pot anar a fer la mà!

Ets un malparit farsant
i ho manegues com et rota:
t'agrada emmerdar tot déu,
pels teus ous tot Cristo vota!

Satisfets pel referèndum,
dormireu tota la nit
ignorant que el vostre fill
va tot el dia de speed.

Us deixo als de Torreforta,
torrapèls, torracollons,
una pila de xeringues
perquè aneu fent els mamons.

Ja palmo, no em queda bilis,
sento molt a prop la mort;
concediu-me una gràcia
abans no em dugueu a l'hort:

envieu-me al tanatori
amb honors d'Emperador
i no a la incineradora,
on només faré pudor;

i se'm queixarà el camàlic
del regidor d'Ambient,
a qui deixo el meu cul negre
en forma de pin pudent.

Ja sé que ara està de moda
que aneu histèrics pels pins;

per tant, en llegaré un munt
dels que es claven ben endins.

Començaré per les dones
que blasmeu el meu cartell
i dueu sostens de ferro
i faixa fins al clatell.

No hi veieu més lluny del nas
i, si bé ho faig amb recança,
us llegaré alguna cosa:
serà la meva venjança.

Un pin de la meva polla
perquè se'l claveu al cony,
a veure si se us eixampla,
i si no que us faci un bony.

No em tireu compreses brutes
us reclamo d'aquí dalt,
que sou unes males putes,
però jo el més animal.

Més perillós que un mal rack
que, anant sumant nyap i nyap,
qualsevol dia d'aquests
us rebenta a tots el cap.

I després vindrà el Mallol
a dir que "això no ha estat res,
sobretot mercès al clima,
que és bonic, blau, verd i espès".

Ara vaig per tu, Pujals.
Mon pare ho va dir fa un any:
refregant per aquí i per allà,
has trobat forat al pany.

Qui ho diria, valga'm déu!
Amb la teva joventut
arribes a conseller
i al Gomis fas tururut.

I és que, amb l'afer de la Busch,
deus estar més cagadet
que el Gomis amb els pagesos
quan torna al seu palauet.

Has deixat la presidència
a un mal cacic del Baix Camp
que, a l'hora de figurar,
s'hi fot més ràpid que un llamp.

Us deixo als tres convergents
un pin amb els meus pebrots,
perquè en afers de poder
sou un grapat de putots.

I, ja que parlem de fatxes,
reis, putes i capellans,
vomitiu llegat, Fernández,
deixaré a les teves mans.

Alguna cosa has fet bé,
un desgavell que m'encanta:
obres la plaça del Rei
abans de Setmana Santa.

I ja en tinc els ous ben plens,
consagrats tarragonins,
que m'adoreu sols cinc dies...
me la claveu ben endins!

Vinga anar corrents a missa
a posar les espelmetes;
a veure si aneu de putes
i us embruteu les braguetes.

Et deixo, Àngel, preciós,
un pin de la meva bava
per llepar el cony a les nenes
si algun dia se t'acaba.

I no voldria espitxar-la
sense abans parlar de Reus,
un cau de rates immundes
amb la merda fins als peus.

Presidiaris que fóreu,
ara aneu tots orgullosos
volent ser una capital;
i només sou uns pollosos.

Us recomano, sincer,

que, al mig del carrer Llovera,
amb una dalla esmolada
us talleu la collonera;

i amb aquestes criadilles,
al punt just de cocció,
en podeu fer el plat més típic
de la IV Regió.

És que no teniu remei:
voleu la universitat
perquè sou gent molt frustrada
i de porca vanitat.

Us deixo, doncs, com a herència,
una lletra "a" infantil
de gran valor acadèmic
per fer pins de mil en mil.

I vosaltres, pelacanyes
de la Rovira i Virgili,
a veure si hi poseu ous
i deixeu de fer el cirili.

Ni campus, ni pressupost,
esteu pitjor que en pilotes,
s'heu fotut a la galleda
amb totes les quatre potes;

Hereteu un 903
i feu-ne un pin escaient,
que serà l'únic producte
que fareu mig decentment.

Pobres xiquets sociates,
que aneu de tita caiguda
i ja no us queda un pèl d'esma
per aguantar la moguda;

incapaços de fer res,
voleu llepar-l'hi al Nadal
i demaneu més diàleg,
ben arronsat el pardal.

Això ja no té cap cura;
us deixo un pin dels meus ossos,
baixeu-vos els pantalons

i que us peti el cul a trossos.

No m'estaré de parlar
del pallasso de l'Aznar.
De tan espanyol com és,
de poc no em fa vomitar.

Ell diu que governarà
amb "orden y mano dura".
Ja em sona la cantarella:
és de pura dictadura.

"¡Catalanes, votadme
como españoles de ley!".
Ja ens coneixem aquest rotllo
dels fatxes de l'Opus Dei.

Un pin amb el meu ditet
et deixo per gran herència,
perquè t'hi burxis el cul
amb molta fe i vehemència.

I quan li agafis gustet
xarrupant-lo amb la boqueta,
hauran passat els comicis
i tot tu seràs merdeta.

I què me'n dieu, dels reis?
Sí, home, sí, el d'Espanya
i l'orellut menjafigues,
el fill de la Gran Bretanya!

Diu que són parents llunyans,
que, de sang, tots tenen llaços.
Potser això ens explicarà
per què cony són tan pallassos.

El Borbó, gran motorista,
ens demostra als reportatges
que és un gran especialista
a fer ridículs salvatges.

I el de Gal·les, cap calent,
impotent i carrincló,
em camela la Camilla
volent fer-li de tampó.

Patètics, degenerats!
Us lleigo un pin amb corona,
però verda i mortuòria,
perquè deixeu la poltrona!

No us penseu, conciutadans,
que us he oblidat al sarró,
i encara que aneu els últims
us deixaré un bon marró;

tal com és la meva merda,
perfumada i tan etèria
que és d'efecte fulgurant
injectada per l'artèria,

amb la qual podeu fer un pin,
exclusiu i ben groller,
que representi l'aroma
d'aquesta ciutat femer.

Visca la festa i fora la moral,
i quan, tristament, m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguiu la bacanal:
no pareu de privar, ballar i cardar

fins a arribar l'any que ve,
fins Carnestoltes Tretzè!»